

ผลงานของผู้เขียน เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด และ พับครั้งที่ห้วนไหวกว่าจะเป็นผู้ใหญ่

ในเวลาที่ยามเศร้า

ชีวิตก็ยังเป็น

ของเรา

웅크린 시간도 내 삶이니까

กิมรันโด เขียน วิทิตยา จันทรพันธ์ แปล

แม้จะเจ็บปวด... เหนื่อยล้า... สับสน... และมีดมนสักแค่ไหน

ตราบใดที่ยังหายใจ ชีวิตคือการดำรงอยู่เพื่อเอาชนะความสิ้นหวัง

แต่เธอ... ผู้กำลังหกล้มเพียงลำพัง

ผลงานเรื่องอื่นๆของคิมรันโด
ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์สปริงบุ๊กส์
เพราะเป็นวัยรุ่นนิจจังเจ็บปวด
พันครั้งที่หวังไหวกว่าจะเป็นผู้ใหญ่
แต่งงานของฉันทันแต่วันพรุ่งนี้
จงหางานที่มีแต่คุณเท่านั้นที่ทำได้

ศรีออยยา

ในเวลาที่ยามันเศร้า ชีวิตก็ยังเป็นของเรา

ดิมนรันโด

เขียน

วิทิตา จันทรพันธ์

แปล

ถ่าน

วาดภาพประกอบ

ในเวลาที่ยามเศร้า ชีวิตก็ยังเป็นของเรา
springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

옹크린 시간도 내 삶이니까
Embrace My Broken Days
by Rando Kim
Copyright © Rando Kim, 2015
All rights reserved.

This Thai language edition was published by Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
in 2016 by arrangement with OUA, an imprint of Munhakdongne Publishing Corp. through KL Management

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อยู่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5376-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ บัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการ พรชนก บัวสุข • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ พิมพ์ จิตตประสาทศิลป์
ศิลปกรรม ประภาวดี มุสิกรักษ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวทรัพย์
พิสูจน์อักษร ชรรพีทิพย์ ศักดิ์เดชากุล

สารบัญ

PART 1 ถึงอย่างนั้น คืนวันก็ยิ่งสุขสว่าง

01	ในวันที่ปีกหักและสิ้นไร้แรงขับเคลื่อน	02
02	คำตอบที่ถูกต้อง	09
03	สเปโร สเปรา... ตราบเท่าที่ยังมีลมหายใจก็ยังมีความหวัง	17
04	ลิ้นชักแห่งความโศกเศร้า	24
05	หัวใจร้องถามขึ้นว่า “เธอมีความสุขไหม”	30
06	ชีวิต...การแสดงที่มีเพียงตัวเราเป็นผู้ชม	37
07	ฉันคือใคร	41
08	จะเป็นอย่างไรเมื่อวันสุดท้ายมาถึง	47

PART 2

ช่วงเวลาสรรค์สร้างต่อเราขึ้นมา

09	ก้าวต่อไปของวันพรุ่งนี้	56
10	นาฬิกาชีวิต	63
11	เราต่างมีช่วงเวลาที่ต้องต่อสู้	67
12	ต่อให้ล้มเลิกภายในสามวัน ก็จงทำจนกว่าจะสำเร็จ	81
13	สิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว	86
14	แค่ยอมรับในความแตกต่าง	91
15	ความเขินอายคือพลังของเรา	95
16	จงทำสิ่งที่เติมเต็มคุณค่าในชีวิต	99
17	ไม่ใช่ทุกอย่างที่เปลี่ยนไปพร้อมกับเวลา	105
18	จงหาจุดสมดุลระหว่างความพึงพอใจ
กับความสำเร็จให้เจอ	109

PART 3

ความมุ่งมั่นที่แรงกล้า จะจุดรั้งเราขึ้นมา

19	พลังแห่งความมุ่งมั่น	120
20	บทสนทนาแห่งความเห็นใจ	124
21	ไม่ใช่ทุกเรื่องที่ควรเก็บไว้ในใจ	127
22	ความเรียบง่าย...ความสุขที่ยิ่งใหญ่	134
23	หัวใจตัวเอง ยังไงก็ไม่แพ้	140
24	โรงเรียนแห่งนี้มีชื่อว่าชีวิต	143
25	เริ่มต้นจากการอ่าน	147
26	เพราะพวกคุณคือความหวัง	154
27	ชีวิตมีค่ามากกว่ารางวัล	163

บทส่งท้าย

ความหมั่นแต่เช้าที่รอวันเย็นหยุดได้อีกครั้ง	168
เกี่ยวกับผู้เขียน	172
เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ	173

تدوينات

คำนำสำนักพิมพ์

ย้อนกลับไปเดือนมีนาคม ปี 2555 หนังสือเพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด ตีพิมพ์ครั้งแรก และด้วยการบอกต่อของคนหนุ่มสาว วัยทำงาน รวมทั้งผู้ใหญ่หลายคน ทำให้หนังสือเล่มนี้ติดอันดับหนังสือขายดีตามร้านต่างๆ จนได้รับการตีพิมพ์ซ้ำ จนถึงตอนนี้หนังสือเล่มนี้ยังคงขายดีอย่างต่อเนื่อง และตีพิมพ์ครั้งที่ 26 แล้ว

ในเดือนมีนาคม ปี 2556 ผลงานเล่มที่สองของอาจารย์คิมรันโดก็ได้รับการแปลเป็นภาษาไทย มีชื่อว่า *พันครั้งที่หัวใจหนักกว่าจะเป็นผู้ใหญ่* หนังสือเล่มนี้ยังคงคอยเสริมสร้างแรงบันดาลใจและจุดประกายไฟแห่งฝันให้ทั้งคนหนุ่มสาวและผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี

ต่อมาในปี 2557 ผลงานของอาจารย์ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยสองเล่ม คือ *แต่งงานของฉัน* และ *วันพรุ่งนี้* และจงหางานที่มีแต่คุณเท่านั้นที่ทำได้

มีหลายคนที่ได้ลองอ่านเล่มใดเล่มหนึ่งก็จะหาเล่มอื่นๆ มาอ่านจนครบ และแน่นอนว่าไม่พลาดที่จะแนะนำให้คนรู้จักมาตามอ่านงานของอาจารย์คิมรันโดด้วยกัน และเมื่ออ่านจบทั้งสี่เล่มแล้วก็ทำให้หลายคนเฝ้ารอว่า เมื่อไรหนังสือเล่มใหม่ของอาจารย์จะออกสักที

ปี 2558 เมื่อรู้ว่าอาจารย์มีผลงานเล่มใหม่ เราจึงไม่รอช้า รีบติดต่อเพื่อนำมาแปลเป็นภาษาไทยทันที

ครั้งแรกที่เห็นหนังสือต้นฉบับภาษาเกาหลี นอกจากสีของปกแล้ว สิ่งที่เรารู้สึกสะดุดตานั้นคือตัวอักษรภาษาอังกฤษสลับตัวที่เรียงกันอยู่ เป็นคำที่เราเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็นภาษาอะไร

Spero Spera

คำนี้ดึงดูดและชวนให้เราตื่นเต็นอยากรู้ความหมายอย่างบอกไม่ถูก และเมื่อลองหาความหมายดูก็พบว่ามาจากประโยคในภาษาละตินที่ว่า “Dum Spiro Spero” หรือภาษาอังกฤษคือ While I breath, I hope ซึ่งมีความหมายว่า ตราบเท่าที่ยังหายใจ ก็ยังมีความหวัง

และแน่นอนว่าถาเรากลับมาในครั้งนี้อ่านงานเขียนของอาจารย์คิมรันโด ยังคงช่วยปลอบโยนจิตใจและให้แรงบันดาลใจเราเช่นเดียวกับเล่มที่ผ่านมา

เอาละ คุณคงพร้อมแล้วที่จะพลิกหน้าต่อไป เพื่อออกเดินทางไปเก็บเกี่ยวแรงบันดาลใจและเติมไฟแห่งฝันให้ลุกโชนขึ้นอีกครั้ง

springbooks

กันยายน 2559

คำนำผู้เขียน

จากความสิ้นหวังสู่ความหวัง

ผมรู้สึกเป็นทุกข์เสมอที่ต้องห้ามปรามหัวใจตัวเอง สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับการมีชีวิตอยู่คือการที่เราารู้สึกสงสัยในตัวเอง ไม่ใช่กลัวว่าผู้อื่นจะกังขาต่อความจริงนั้น ในเวลานี้ผมมักจะรู้สึกหวาดหวั่นเมื่อต้องพูดอะไรออกไป ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะพ่อแม่หรือครูบาอาจารย์ หวาดเกรงที่จะเขียนอะไรออกไปราวกับว่าตัวเองกำลังกอบกู้ดินแดนที่อับปางอยู่ได้ทะเลเล็ก

จะสามารถเขียนบทความได้อีกครั้งใหม่นะ...

ผมเชื่อมั่นว่าหัวใจต้องเข้มแข็ง ร่างกายจึงจะแข็งแกร่งพอที่จะยืนหยัดและเคลื่อนที่ไปได้ ไม่นานมานี้ผมได้คุยกับคุณ H ซึ่งทำงานประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์ ขณะที่เขาพยายามลุกจากที่นั่งไปห้องน้ำ เขาเปิดปากพูดอย่างกระท่อนกระแท่นว่า

“ผมป่วยเป็นโรคไมยาโมยา โรคร้ายแรงที่มีโอกาสเกิดขึ้นต่ำมาก...”

เมื่ออยู่เบื้องหน้าคนที่เป็นทุกข์หนักเช่นนี้ ผมควรพูดอะไรออกไปดีล่ะ ทว่าขณะที่ผมกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น กลับกลายเป็นเขาที่ยื่นเครื่องดื่มเกลือแร่ส่งให้ พร้อมเป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนาขึ้นเองว่า

“ตอนที่ล้มป่วย หลายครั้งผมท้อจนอยากตัดใจ แต่พอได้อ่านหนังสือของอาจารย์ก็มีกำลังใจเพิ่มมากขึ้น ไม่ใช่ผมคนเดียวหรอกนะครับ บทความของอาจารย์ทำให้ผู้ป่วยคนอื่นๆ ปลอดภัยมีความหวังมากขึ้น ถ้าเป็นไปได้ อาจารย์ช่วยเขียนลายเซ็นลงในหนังสือเล่มนี้เป็นของขวัญให้รุ่นน้องที่กำลังเจ็บป่วยอยู่ได้ไหมครับ”

ผมรับหนังสือที่คุณ H เตรียมไว้ ระหว่างที่จรดปากกาเขียนลายเส้นของตัวเองลงไป เขาก็เริ่มเล่าอาการเจ็บป่วยของตัวเองคร่าว ๆ รวมถึงความพยายามอย่างมุ่งมั่นในการทำงานที่นี่ และบทความของผมมอบกำลังใจให้เขาในช่วงเวลาดังกล่าวอย่างไรบ้างให้ฟัง

“นี่ครับ” ผมยื่นหนังสือคืนเขา เมื่อเงยหน้าขึ้นสายตาก็ประสานเข้ากับแววตาดูหนักแน่นคือนั่นพอดี มันคือหลักฐานสำคัญที่ยืนยันว่าที่ผ่านมาเขาต่อสู้กับโรคร้ายอย่างกล้าหาญมาโดยตลอด จู่ๆผมก็รู้สึกน้ำตาเริ่มขึ้นมา

“ขอบคุณเช่นกันนะครับ”

เขาคงไม่เข้าใจความหมายนั้น สำหรับผมแล้วคำพูดของเขาช่างมีค่าเหลือเกิน การได้รู้ว่าบทความที่ตัวเองเขียนขึ้นช่วยมอบกำลังใจให้ผู้คนที่เจ็บปวดหรือมีทุกข์ทำให้ผมรู้สึกโล่งอก และตระหนักได้ในทันทีว่าจากนี้ไปผมจะเขียนบทความเพื่ออะไร

เมื่อกลับถึงบ้าน เรื่องราวเหล่านั้นยังไม่จางหายไปจากความคิด ผมรีบเปิดคอมพิวเตอร์ พยายามหาข้อมูลเรื่องโรคโมยาโมยาของคุณ H ต่อ

โรคโมยาโมยาเป็นโรคหลอดเลือดสมองชนิดหนึ่ง เมื่อเกิดการตีบและอุดตันขึ้นในหลอดเลือดสมอง หลอดเลือดเส้นอื่นๆ จะพยายามเข้ามาช่วยลำเลียงเลือดไปสู่สมองแทน เส้นเลือดเหล่านี้จะแพร่กระจายไปทุกทิศทางจนดูขมุกขมัวคล้าย “กลุ่มควันบุหรี่” เต็มไปหมด จึงตั้งชื่อโรคนี้ว่า “โมยาโมยา” ซึ่งเป็นภาษาญี่ปุ่น มีความหมายว่า “ควันบุหรี่” คนที่ป่วยเป็นโรคนี้จะต้องต่อสู้กับอาการลมบ้าหมู เส้นเลือดในสมองอักเสบ ภาวะสมองขาดเลือดจากเส้นเลือดสมองอุดตัน ฯลฯ

น่าแปลกที่ ณ เวลานั้นในสมองของผมนั้นก็เหมือนมีกลุ่มควันลอยปกคลุมอยู่ ไม่ใช่แค่ผมหรอก ในใจของผู้ที่ต้องอดทนต่อความเจ็บปวดทั้งหลายก็คงมีควันสีชมพูขมขื่นนี้ฟุ้งกระจายอยู่เช่นกัน เพียงแต่ไม่มีใครเลยที่มองเห็นมัน อาจเป็นความหงุดหงิดเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวันที่เราเผชิญอยู่ ความสิ้นหวังที่เกาะกุมจนหยั่งรากลึกลงสู่กลางใจ แต่คุณ H กลับยืนหยัดอยู่ได้ ผมจึงยิ่งรู้สึกอยากผลักดันชีวิตและร่างกายของตัวเองให้ดำเนินต่อไปอย่างเต็มที่ที่สุด

เบนจามิน แฟรงกลิน เคยกล่าวไว้ว่า “บางคนจบชีวิตลงตั้งแต่อายุ 25 ทว่างานศพของพวกเขาถูกจัดขึ้นตอนอายุ 75” แล้วพิธีศพของผมจะจัดขึ้นเมื่ออายุเท่าไรกันนะ โดยไม่ทันรู้ตัวพิธีศพแห่งจิตวิญญาณของผู้คนมากมายก็ถูกจัดขึ้น ชีวิตที่เหลือจึงมีเพียงร่างกายเท่านั้นที่ดำรงอยู่ แต่ในกรณีของคุณ H กลับตรงกันข้าม เพื่อต่อสู้กับโรคร้ายที่พยายามกลืนกินร่างกาย เขาจึงต้องบักรงแห่งจิตวิญญาณลงอย่างหนักแน่น มีชีวิตอยู่อย่างเข้มแข็งแม้ร่างกายแทบจะสิ้นไร้กำลัง นับเป็นวีรบุรุษคนหนึ่งและเป็นผู้ชนะที่แท้จริง

หลังจากได้พบคุณ H ในครั้งนั้นผมก็เริ่มเขียนบทความขึ้นอีกครั้ง ทว่ากำลังใจยิ่งใหญ่ไม่ได้มาจากคุณ H เท่านั้น แต่มาจากตัวผมเอง

หนังสือเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนบันทึกที่ผมพยายามเขียนขึ้นเพื่อเอื้อมคว่าชีวิตที่พลัดกระจายเหมือนควันในเวลาที่คุณเองหม่นเศร้ากลับคืนมาเรื่องราวเหล่านี้ทำให้ผมได้ย้อนกลับไปพิจารณาทุกซอกมุมของจิตใจและชีวิตประจำวันของตัวเอง จนในที่สุดผมก็ค้นพบว่า ชีวิตคือการดำรงอยู่เพื่อ

เอาชนะความสิ้นหวัง หดหู่ ความโกรธเกรี้ยวที่ลุกโชนขึ้นอย่างไม่มีวัน
สิ้นสุด

ตลอดเวลาที่ผมเขียนต้นฉบับหนังสือเล่มนี้ ทุกวันคืนอากาศนั้นช่าง
ร้อนแล้ง ทำยที่สุดท้องฟ้าฤดูร้อนก็ยอมโปรยสายฝนเย็นจ๋าลงมา คงจะ
ดีไม่น้อยหากมีสายฝนชโลมลงมาสู่จิตวิญญาณของเราให้แผ่ขยายกิ่งก้าน
สาขาเติบโตขึ้นไปอีก

ทว่าหยาดฝนนั้นไม่มีวันตกลงมาชะล้างควันขมุกขมัวในจิตวิญญาณ
ของคุณ H ที่กำลังเผชิญหน้ากับโรคร้ายหรือในชีวิตล้ำค่าของเราได้โดยง่าย
แม้แต่ชาวนาที่ปลูกข้าวตามธรรมชาติแล้วนาล่มเพราะความแห้งแล้ง ชาวนา
เองก็ยังคงมีความหวัง ออกแรงขุดดินแข็งให้กลายเป็นร่องน้ำ จัดพิธีขอฝน
ร่ำรำจนกว่าฟ้าจะบันดาลสายฝนลงมา

ขอขอบคุณคุณ H เป็นอย่างมาก ที่มอบกำลังใจยิ่งใหญ่จนตัวผมพบเจอ
กับความหวัง และพร้อมที่จะลุกขึ้นใหม่อีกครั้ง

ผมขอมอบหนังสือเล่มนี้ให้คุณ H และผู้คนที่กำลังต่อสู้กับความสิ้นหวัง

ฤดูหนาว ปีค.ศ. 2015

คิมรันโด

그럼에도,
눈부신 날들

PART 1

ถึงอย่างนั้น
คืนวันก็ยิ่งสุขสว่าง

01

ในวันที่ปีกหักและ สิ้นไร้แรงขับเคลื่อน

เดือนมีนาคมเป็นช่วงที่โรงเรียนยุ่งที่สุด ฤดูหนาวที่แสนยาวนาน ได้สิ้นสุดลงแล้ว ลานโรงเรียนถูกระบายด้วยสีเขียวของพรรณพืชที่ผลิบานต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ นักศึกษาน้องใหม่ถือสมุดบันทึกจดรายการที่ต้องทำ ใฝ่ถามที่ตั้งของตึกเรียน ชีวิตของอาจารย์คนหนึ่งที่ต้องเตรียมสอนภาคเรียนใหม่ก็วุ่นวายและตื่นเต้นไม่แพ้กัน มีอีเมลที่ยังไม่ได้เปิดอ่านเรียงรายอยู่ในเมลบ็อกซ์เช่นเคย

ในเมลบ็อกซ์ของผมเต็มไปด้วยเรื่องราวและความกังวลใจของผู้คนมากมาย เริ่มจากร່วของเด็ทสาวที่ยังว่าวุ่นใจต่อความฝันของตัวเองว่าจะเลือกเป็น “ช่างทำผม” หรือ “ช่างทำเล็บ” ดี ร່วของนักเรียนคนหนึ่งที่ไม่มั่นใจว่าจะสามารถเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยได้ไหม เพราะค่าเทอมใหม่มหาวิทยาลัยนั้นแพงมาก ต่อให้ทำงานพิเศษทั้งวันทั้งคืนก็เชื่อว่าหาเงินได้มากพอ หรือแม้กระทั่งอีเมลขอขอบคุณที่ส่งมาจากประเทศไทย ซึ่งเริ่มตันร່วด้วยประโยคที่ว่า “You saved my life” (คุณช่วยชีวิตของฉันทัว)

เช้าวันหนึ่งของภาคเรียนใหม่ ขณะที่ผมจัดการลบอีเมลบางส่วน เหมือนกำจัดใบไม้ที่ร่วงหล่นทับถมตลอดฤดูหนาว ผมกลับลังเลที่จะ กดลบอีเมลฉบับหนึ่งที่ส่งมาจากนักศึกษาอายุ 25 ปี ผู้ซึ่งกลับมาเรียน ใหม่อีกครั้งหลังจากที่สูญเสียบ่อบุญไปด้วยอุบัติเหตุ จดหมายฉบับนี้ ช่างจับใจเหลือเกิน ผมเองก็สูญเสียบ่อบุญที่เชื่อว่าคงอยู่เคียงข้างกันไป ได้นานกว่านั้นในวัยนี้พอดี จึงเข้าใจความรู้สึกของเขาเป็นอย่างดี

ทำไมพ่อแม่อิงมาจากไป ทั้งที่ลูกยังไม่ได้เตรียมใจและยังไม่มี ความพร้อมมากพอจะดูแลตัวเองได้ล่ะ

ผมพยายามเขียนข้อความให้กำลังใจเขา แต่ก็รู้สึกอึดอัดไปหมด แล้วพอดึกคิดว่าผมก็เคยผ่านเหตุการณ์นี้มาแล้ว ผมจึงลบมันทิ้งและ เปลี่ยนเป็นขอนัดกินข้าวเย็นกับเขาแทน เพราะถ้าตอนนี้อยู่ของเขา ยังอยู่ ก็น่าจะอยากเลี้ยงข้าวลูกชายที่กำลังเสียใจมากกว่าพ่อบุญ อดย่ำค้ำปอบใจนับร้อย

เย็นที่นัดกินข้าวกับนักเรียนคนนี้ ผมตั้งใจว่าจะเป็นฝ่ายรับฟัง ความทุกข์ของเขา เนื่องจากการพูดที่ดีที่สุดคือการรับฟังและสนับสนุน ความคิดของอีกฝ่าย ผมรู้ว่าในสถานการณ์เช่นนี้คำพูดปลอบโยน ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ หรือแม้แต่การโอบกอดก็ไม่อาจช่วยเหลือ อะไรได้ ย้อนไปเมื่อ 27 ปีก่อน ตัวผมเองก็เคยผ่านประสบการณ์ ที่คล้ายคลึงกัน ความเสียใจนี้ไม่อาจตีค่าได้ เพราะจากนี้เป็นต้นไป เขาจะต้องรับผิดชอบภาระค่าใช้จ่ายต่างๆ ในบ้านแทนที่พ่อของตัวเอง

ผมพยายามสลัดภาพตัวเองในวัยเยาว์ทิ้งไป แต่พอกลับมาถึง บ้าน หัวใจก็ยังระลึกถึงความทุกข์นั้นไม่สิ้นสุด ณ ทางแยกที่ตัวเอง ก็ไร้ประสบการณ์ แต่เขาก็ต้องต่อสู้ต่อไป? ผมวาดหวังให้คำพูดที่ว่า “เดี๋ยวมันก็ผ่านไป” เป็นจริงขึ้นดังเช่นลมมรสุมที่พัดผ่านไป

**แกนที่เราจะหวาดวิตก
หรือปล่อยให้ตัวเอง
จมถึงสู่ความกลัว
และความบิดมบ
ของอนาคต กิจ
นึกถึงแรงโน้มถ่วง
ที่ผู้คนรอบกาย
ดึงดูดตัวเราเอาไว้**

“ไม่ว่าใครก็จงอย่าเสียดาย
หรืออาลัยในความตายของฉัน
ณ ที่แห่งนั้น ฉันจะได้หยุดพัก
ชั่ววันวันครี”

ข้อความที่สลักไว้บนแผ่นหิน
เหนือหลุมฝังศพของสาวใช้ผิวสี
คนหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา
บางครั้งก็มีแต่ความตายเท่านั้น
ที่ทำให้เราถูกปลดปล่อย และได้
พักผ่อนอย่างแท้จริง

ยานสำรวจอวกาศนิวฮอไรซอนส์ออกเดินทางไปสำรวจดาวพลูโต
ตั้งแต่ต้นปี ค.ศ. 2006 ท้ายที่สุดเมื่อเวลาผ่านไป 9 ปี 6 เดือน ยาน
ลำนี้ก็ได้อส่งภาพถ่ายระยะใกล้ของดาวพลูโตกลับมา สร้างความตื่นตะลึง
ให้นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย ตัวผมเองแอบสงสัยว่า ยานอวกาศ
ลำเล็กนี้บรรทุกเชื้อเพลิงไว้ที่ไหนถึงสามารถบินไปได้ไกลขนาดนั้น
ผมจึงลองค้นหาคำตอบผ่านวารสารวิทยาศาสตร์ คำตอบก็คือ มันใช้
เทคนิคสะวิงบาย (Swing-by) ที่อาศัยแรงโน้มถ่วงจากดาวเคราะห์
ดวงอื่นๆ

สะวิงบายเป็นการใช้แรงโน้มถ่วงของดาวเคราะห์ทำให้ยานสำรวจ
อวกาศเคลื่อนที่ เนื่องจากยานอวกาศนิวฮอไรซอนส์ไม่มีแรงขับให้
เคลื่อนที่ได้ด้วยตัวเอง หลังจากที่ยานอวกาศออกไปแล้ว
มันจะเคลื่อนที่ด้วยแรงเฉื่อยโดยใช้แรงโน้มถ่วงของดาวเคราะห์รอบๆ
กล่าวคือ เมื่อยานอวกาศผ่านวงโคจรของดาวเคราะห์ที่มีแรงโน้มถ่วง
มาก เช่น ดาวพฤหัสบดี มันจะอาศัยแรงโน้มถ่วงของดาวเคราะห์
ดวงนั้นทำให้เคลื่อนที่ได้ด้วยความเร็วสูงสุด เป็นวิธีเดินทางในสภาวะ

ไร้แรงขับเคลื่อนที่ปลอดภัยที่สุด

ผมได้อ่านบทความหนึ่งกล่าวไว้ว่า ไม่ใช่แค่นานอวกาศเท่านั้น
ที่อาศัยเทคนิคสะวิงบาย แต่ชีวิตของเราก็จำเป็นต้องใช้วิธีนี้เช่นกัน

“แรงขับเคลื่อนของตัวเองเพียงอย่างเดียวไม่สามารถนำพาชีวิต
บทกวี และทุกสรรพสิ่งไปสู่เป้าหมายได้ เจกเซนยานสำรวจอวกาศ
กาลิเลโอที่ต้องอาศัยเทคนิคสะวิงบายพาล่องลอยไป ต้องพึ่งพาแรง
โน้มถ่วงของโลกและดาวดวงอื่นจนสามารถโจนทะยานสู่ดาวพฤหัสบดี
เป้าหมายได้สำเร็จ”

จากหนังสือ สะวิง สะวิง แล้วก็สะวิง เขียนโดยไซดอนบอม¹

¹ ชเวซ็องโย, “คำติดหูตลอดไป”, สำนักพิมพ์มนฮักดงเน, 2014

แรงขับเคลื่อนเพียงอย่างเดียวไม่อาจนำพาเรามาได้ไกลขนาดนี้ แต่ความรับผิดชอบ หน้าที่ ความกตัญญู ความรัก และความสนใจต่างหาก คือแรงโน้มถ่วงของเรากับผู้คนรอบข้างที่ทำให้ร่างกายกับหัวใจในยามสิ้นหวังยังพอฟุ้งตัวและเคลื่อนที่ต่อไปได้ เหมือนที่ยานอวกาศนิวฮอไรซอนส์บินไปได้ไกลถึงดาวพลูโต

ในสภาวะเช่นนี้ความอดทนคือพลัง เหมือนที่บทสนทนาหนึ่งในเรื่อง *คิงเลียร์* กล่าวไว้ว่า “เมื่อเจ้าเกิด เจ้าร้องไห้ จึงต้องอดทน” และในบทกวีโบราณก็ได้พูดถึงความอดทนเอาไว้ว่า “ล้มลงถึงคราวม้วยชีวา ยามสรรพสัตว์เจ็บหนักจึงทนสู้ทรหด”² เช่นกัน เวลาที่ชีวิตยากลำบากที่สุด เราจำเป็นต้องอดทนและควรรยืนหยัดอดทนให้ถึงที่สุด

ถ้าเช่นนั้นก็จะอดทน

ละทิ้งความกังวลใจเหมือนที่สุภาวดีทิเบตกล่าวไว้ว่า “เมื่อเรากังวลใจ ถ้าไม่คิดว่ากังวลใจเสียก็ไม่รู้สึกกังวลใจ” ในความกังวลใจนั้นไม่สามารถแก้ปัญหาได้ได้เลย วิล โรเจอร์ส นักแสดงตลกได้กล่าวไว้เช่นกันว่า

“ความกังวลใจก็เหมือนแก้อีโยก มันทำให้คุณเคลื่อนที่ไม่หยุด แต่ก็ไม่ได้พาคุณไปไหน”

แทนที่เราจะหวาดวิตกหรือปล่อยให้ตัวเองจมดิ่งลงสู่ความกลัวและความมืดมนของอนาคต ก็จงนึกถึงแรงโน้มถ่วงที่ผู้คนรอบกายดึงดูดตัวเราเอาไว้ สาเหตุที่ดอกบัวหวนเกรงความสกปรกของหนองน้ำ

² โคอิน, “ดอกไม้ชั่วคราว”, สำนักพิมพ์มุนฮักดงแน, 2001

เพราะมันตั้งมั่นประคองตัวให้ผลสะท้อนจากผิวน้ำอย่างสุดกำลัง พวกเรา จึงควรละทิ้งความกังวลใจ ดังเช่นดอกบัวที่กล้ำชูช่อท่าทายสายฝน

ถ้าอยากมีหัวใจเบาสบายต้องลองปล่อยตัวทำ “สะวิงบาย” ดู เรา อาจได้แรงบันดาลใจอื่นให้โจนทะยานไปข้างหน้าได้อีกครั้ง แม้จะยังไม่มั่นใจ แต่จะสามารถบินไปสู่เป้าหมายได้ในที่สุด สุภาชิตเกี่ยวกับชีวิตพเนจรของชนเผ่าแอฟริกากล่าวไว้ว่า มนุษย์เราไม่ร้อนเร่ไปไกลกว่าที่ซึ่งข้าวโพดของเขากำลังอย่างสุก³

ในขณะที่เขียนบทความนี้ ผมรู้สึกเสียดายมากที่ไม่ได้ถ่ายทอดเรื่องราวนี้แก่นักศึกษาคนนั้น เพราะตั้งใจจะฟังเรื่องราวของเขามากกว่า แต่ถ้าได้เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง เขาก็น่าจะมีกำลังใจเพิ่มขึ้น

เมื่อตาอยู่ในอุโมงค์มืดมิด ตาปรารถนาที่จะอยู่กับคนที่รักตา ไม่ใช่คนที่ร้องตะโกนให้ตาออกจากอุโมงค์แห่งนี้เร็ว ๆ หรือพยายามบอกทางออกให้ แต่เป็นคนที่เข้ามาหาตา มานั่งเคียงข้างกันท่ามกลางความมืดมิด ทุกคนล้วนต้องการคนแบบนั้น

แซม เมื่อใดก็ตามที่หลานรู้สึกเจ็บปวด จงไปอยู่ข้างๆ คนที่รักหลาน ไปอยู่ข้างๆ คนที่พร้อมปลอบประโลมความเจ็บปวดของหลาน ไม่วิจารณ์หลาน ไม่ว่าจะกล่าวหลาน

จากหนังสือเรื่อง ดวงตาของคนที่เรารัก (*Letters to Sam*) ผู้แต่ง แดเนียล กอตต์ลีบ⁴

ผมอยากบอกเขาผู้ซึ่งแบกรับภาระมากมายเพียงลำพังเหมือนตัวผมเมื่อ 27 ปีก่อน และยอมเปิดเผยความเจ็บปวดของตัวเอง

³ อ้นซังกี, “สุภาชิตแอฟริกาของคนแอฟริกัน”, สำนักพิมพ์พลุกวายบอล, 2010

⁴ แดเนียล กอตต์ลีบ, “ดวงตาของคนที่เรารัก”, แพรวลสำนักพิมพ์, 2010

ให้คนแปลกหน้าอย่างผมฟังว่า จงมองไปรอบ ๆ และปล่อยตัว
สะวิงบายดู ไม่แน่ว่าใครหรืออะไรก็ตามที่ยอมเคียงข้างเขาท่ามกลาง
ความมืด อาจเป็นดาวเคราะห์ที่มอบพลังให้เขาปกครองชีวิตรอด
ต่อไป

ศิวอโยธา

02

คำตอบที่ถูกต้อง

ในปี ค.ศ. 2015 ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยมี “คำตอบที่ถูกต้องมากกว่าหนึ่งข้อ” คณะกรรมการหลักสูตรและประเมินผลแห่งเกาหลีจึงต้องออกมาจัดการปัญหานี้ เริ่มจากการโต้แย้งคำตอบในแต่ละข้อหลังจากยอมรับคำเฉลยเหล่านั้นได้แล้วก็เกิดประเด็นว่า จะช่วยนักเรียนที่ได้คะแนนผิดพลาดอย่างไรดี ตามปกติแล้วข้อสอบปรนัยที่ยุติธรรมและทุกฝ่ายยอมรับได้จะต้องมีคำตอบเดียวเท่านั้น เหมือนที่ห้องฟ้ามีพระอาทิตย์เพียงดวงเดียว พวกเราซึ่งยึดมั่นมาโดยตลอดว่า “ถ้ามีสองคำตอบละก็เรื่องใหญ่แน่” จึงไม่สามารถทำใจยอมรับเหตุการณ์ครั้งนี้ได้

เพราะคนส่วนใหญ่เคยชินกับข้อสอบปรนัย ไม่ใช่แค่เพียงข้อสอบเท่านั้น แต่ยังเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าในชีวิตเรามี “คำตอบที่ถูกต้องเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น” เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปลายก็ควรเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย คณะและมหาวิทยาลัยที่สามารถเข้าเรียนต่อได้ก็ถูกกำหนดขึ้นจากสถิติคะแนนในแต่ละปี โดยสถาบันกวดวิชาแต่ละแห่งจะจัดทำ “ลำดับคะแนน” ขึ้นมา เพื่อใช้กำหนดว่ามหาวิทยาลัยและ

ขณะที่คุณสามารถเรียนต่อได้ “อยู่ตรงนี้” พอเข้ามาวิทยาลัยก็ต้องตั้งใจเรียน มีข้อสอบภาษาอังกฤษ ใบประกาศนียบัตรต่างๆ ให้เตรียมสอบอีกมากมาย ซึ่งมีแค่ชื่อเท่านั้นที่แตกต่างจากสมัยมัธยมปลาย (ดูเหมือนว่าโลกของคะแนนและข้อสอบจะไม่จบสิ้นเสียที) หลังจากเรียนจบคนที่สอบผ่านและได้เข้าทำงานในบริษัทยักษ์ใหญ่จึงจะได้รับการยอมรับที่แท้จริง (แล้วมันคือความสุขของใครกันแน่) พออายุย่างเข้าสู่สามสิบตอนต้นหรือตอนกลางก็จะมีคำตอบของชีวิตเรื่องการแต่งงานตามมา พร้อมทั้งระบุให้เราแต่งงานกับคนที่ “เพียบพร้อมเหมาะสม” (บริษัทหาคู่มือ “ลำดับคะแนน” สำหรับการแต่งงานกำหนดไว้ด้วย) พอแต่งงานไปสักพัก คำตอบของชีวิตข้อต่อมาก็คือการมีลูก จากนั้นก็วนมาสู่หัวข้อการเลี้ยงลูกที่แสนยากลำบาก

หากคำตอบคลาดเคลื่อนไปจากบรรทัดฐานของสังคม ก็ต้องอดทนต่อสายตาเย็นชาของพ่อแม่ คุณครู เพื่อน ญาติ และคนรู้จัก ทั้งยังต้องขมใจตอบคำถามผู้คนเหล่านั้น ไม่ว่าจะ เป็น “ไม่เข้ามหาวิทยาลัยเหรอ” “ไม่รีบสมัครเข้าทำงานบริษัทีๆ ละ” “ไม่คิดจะแต่งงานรีไ้” “ลูกละ อายุเริ่มเยอะแล้วนะ” “ลูกบ้านนั้นสอบเข้ามหาวิทยาลัยไหนได้ละ” คำถามมากมายไม่รู้จบสิ้น อา...ช่างอยากรู้ อยากเห็นเรื่องของคนอื่นซะเหลือเกิน!

สังคมเกาหลีเป็น “สังคมที่ตีกรอบคำตอบ” ไม่ยอมรับคำตอบที่ใครกำหนดขึ้นเองง่ายๆ และไม่ยอมให้มีคำตอบที่ถูกต้องมากกว่าหนึ่งข้อ ดังนั้น “คำตอบของชีวิต” จึงต้องเป็นไปตามที่สังคมกำหนด หากใครไม่ทำตามคำตอบนั้น ชีวิตก็就会被ตัดสินว่าผิด ในประเทศของเราอะไรที่แตกต่างไปจากผู้คนส่วนใหญ่ถือเป็นคำตอบที่ผิดทั้งหมด

ผู้คนที่ถูกบังคับฝืนใจเช่นนี้ ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งต้องเผชิญหน้ากับความปรารถนาของตัวเอง มุ่งมั่นอยากมีชีวิตอยู่ตามรูปแบบที่ตัวเอง

เขาก็มักจะแจกของที่ระลึกจากบริษัทตัวเองและจ่ายเงินเลี้ยงเหล้าเพื่อน ๆ เสมอ จึงเป็นที่รักของเพื่อนฝูง

ขณะเดียวกันห้องเรียนของเราก็มี “ผู้เคร่งครัดในคำตอบ” อยู่ด้วย ทุกครั้งที่สอบวัดระดับเขาจะเป็นตัวเต็งที่ทางโรงเรียนคาดหวังว่าจะต้องได้ “ที่หนึ่งของประเทศ” แม้ว่าเขาจะไม่ได้ที่หนึ่งของประเทศ แต่ก็สามารถสอบเข้าคณะนิติศาสตร์ได้ และสอบผ่านทนายความในที่สุด ซึ่งเขาก็มางานคืนสู่เหย้าทุกปีเช่นกัน

เมื่อถ่ายรูปปรวมกันแล้วเพื่อนสองคนนี้ได้ยืนใกล้กัน เพื่อน ๆ ต่างพากันแซวพวกเขาว่า “คู่คนละชั่ว” ภาพของเพื่อนวัยห้าสิบกว่าหยอกล้อใส่กันแบบนี้ดูน่ารักไม่หยอก ในภาพถ่ายใบนั้นมีเพื่อนที่ได้ที่หนึ่งของประเทศกับที่โหล่ของประเทศโอบโหล่กันอย่างสนิทสนม ตอกย้ำให้ผมเชื่อว่า คำตอบแห่งชีวิตล้วนมีหลากหลายจริงๆ

เหมือนข้อความในโฆษณาที่บอกไว้ว่า “เส้นทางทุกสายล้วนงดงาม”

ในช่วงที่อีโต โทะโยะโอะ สถาปนิกชาวญี่ปุ่นผู้ได้รับรางวัลพริตซ์เกอร์ ซึ่งถือเป็นรางวัลโนเบลแห่งวงการสถาปนิก มาเยี่ยมเกาหลี มีคนถามเขาว่า ทำไมถึงเลือกเรียนสาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์ เขาตอบไว้อย่างน่าสนใจว่า “ไม่มีอะไรมากหรือ ทอนเรียนอยู่ชั้นปีหนึ่ง ปีสอง ผมมัวแต่เที่ยวเล่น พอขึ้นชั้นปีที่สามที่ต้องตัดสินใจเลือกสาขาจริงๆ สาขาที่สามารถเข้าเรียนได้ก็เลยมีไม่มาก”⁶ เป็นเรื่องราวที่ผมอยากให้นักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่ในช่วงปีหนึ่ง ปีสอง ไม่สามารถสอบเข้าสาขาที่ตัวเองต้องการ (นักเรียนส่วนใหญ่เลือกคณะที่คะแนนสูงมากกว่าคณะที่ตัวเองต้องการนี้ละ “คณะที่ถูกต้อง”) แล้วผมผายคิดอยากลาออกจากมหาวิทยาลัยได้ฟังจริงๆ

⁶อีโต โทะโยะโอะ สถาปนิกชาวญี่ปุ่นผู้ได้รับรางวัลพริตซ์เกอร์ ตัดใจจากความฝันที่จะเป็นนักเบสบอลมาเป็นสถาปนิก, หนังสือพิมพ์ซังซังเดย์, 13 เมษายน 2013

ย้อนกลับไปเมื่อ 30 ปีก่อน นักศึกษาการแสดงคนหนึ่งได้เริ่มแสดงละครเวที แต่เพราะบทที่มีอยู่น้อยนิดทำให้เขาแทบไม่มีโอกาสได้แสดงฝีมือบนเวที หลังจากละครเวทีที่สิ้นสุดลง เขาจึงขอแสดงความสามารถให้หัวหน้าคณะละครเวทีดู หัวหน้าคณะจึงให้โอกาสเขาได้ลองเป็นผู้กำกับเวที เมื่อการเวิร์คชอปจบลง หัวหน้าคนนั้นได้พูดกับเขาว่า

“คุณเป็นนักแสดงที่ไม่ได้เก่งมาก แล้วก็เป็นผู้กำกับเวทีที่ไม่ได้เรื่องด้วย”

ทั้งที่เขาแสดงละครเวทีไม่เก่ง กำกับเวทีไม่ได้เรื่อง แต่ก็ยังวนเวียนอยู่ในวงการละครเวที หาเลี้ยงชีพด้วยละครเวทีมาโดยตลอด ชื่อของเขาก็คือ ‘พักมยองซอง’⁷ ผู้ก่อตั้งบริษัทซินซี บริษัทละครเวทีที่ดีที่สุดของเกาหลีใต้ ผู้สร้างละครเวทีสุดฮิตมากมาย เช่น “ซิกาโก้” “ไอต้า” “म्मมามีอา” “แดนชิงซาโดว์” “เรนท์” “แกมเบลอร์” ฯลฯ

เรื่องเล่าเหล่านี้ดูคล้ายตำนานที่เจือปนด้วยปาฏิหาริย์ ชีวิตเรากลัวมีปาฏิหาริย์ให้พลิกแพลงไปได้เสมอ ความหวังมักจะปรากฏขึ้นในวันที่เราคิดว่าชีวิตอัปจนหนทาง แต่หากเราลงมือทำต่อไปเรื่อยๆ ลักวันก็อาจกลายเป็นคนเก่งในสาขานั้น เป็นคนที่ประสบความสำเร็จ แม้จะไม่ใช่ว่าคำตอบที่ถูกต้องในตอนแรก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะสิ้นไร้หนทางไปสู่ความสำเร็จ

สมัยเรียนผมเฝ้าวนเวียนคิดถึง “คำตอบ” ที่ถูกต้องจนสอบตกเนติบัณฑิตอยู่หลายครั้ง ผ่านไปเกือบ 10 ปีก็ยังไม่มียานทำเป็นหลักแหล่ง พอถามตัวเองว่าชอบอะไร จึงได้ค้นพบความสามารถและพรสวรรค์ในการสอน ผมมีความสุขที่ได้เล่าเรื่องราวผ่านประสบการณ์

⁷พักมยองซอง ผู้ก่อตั้งบริษัทซินซี แชมเปียนมวลิคิล, หนังสือพิมพ์โซซอน, 2 กรกฎาคม 2012

**ชีวิตอาจมี“เส้นทาง
ของคำตอบ”เป็น
ถนนสายหลักที่กรอบ
ผู้คนไว้ แต่คนที่ก้าว
เดินไปสู่เส้นทางอื่น
ก็ไม่ใช้ผู้แพ้เสมอไป
เพราะโลกของเรา
ประกอบขึ้นมาจาก
เส้นทางน้อยใหญ่
ซึ่งเชื่อมโยงกัน
เหมือนแสงและเงา**

ของตัวเอง ชีวิตอาจมี“เส้นทาง
ของคำตอบ”เป็นถนนสายหลัก
ที่กรอบผู้คนไว้ แต่คนที่ก้าวเดิน
ไปสู่เส้นทางอื่นก็ไม่ใช้ผู้แพ้เสมอ
ไป เพราะโลกของเราประกอบ
ขึ้นมาจากเส้นทางน้อยใหญ่ซึ่ง
เชื่อมโยงกันเหมือนแสงและเงา

อย่าเอาแต่โทษตัวเองที่ยัง
ไม่พบคำตอบนั้น แต่ควรออกไป
ตามหาคำตอบที่ยังหาไม่พบให้เจอ
นั่นก็คือฉัน เธอก็คือเธอ
เขาก็คือเขา การเลือกของแต่ละคน
ล้วนงดงามแตกต่างกันออกไป
ไม่มีใครถูกหรือผิด อาจแค่รู้สึก
ไม่มั่นใจบนเส้นทางที่เลือกเดิน

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ขอแค่คุณกล้าเดินออกไปบนเส้นทางนั้นแล้ว
ก็พอ

แม้จะแตกต่างกับคนอื่น และยังไม่ถึงครึ่งทางของคำตอบนั้น
ก็ไม่ใช่ไร นี่ไม่ใช่แค่คำพูดปลอบใจ เพราะในสังคมสมัยใหม่ทุกคน
พยายามเป็นเหมือนกันหมดจนน่าสิ้นหวัง ถ้าคุณวาดเส้นทางชีวิต
ที่แปลกแยกออกไปก็น่าจะมีโอกาสประสบความสำเร็จได้สูงกว่า การ
ที่บิล เกตส์, สตีฟ จ๊อบส์ และมาร์ก ซักเคอร์เบิร์ก วีรบุรุษทั้งสาม
แห่งโลกไอทีลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันมีความหมายเช่นไร
รวมถึงซีอีโอในประเทศอื่นๆ ก็เป็นตัวอย่งเรื่องนี้ได้ดี พวกเขาได้รับการ
ยอมรับและการนับถือจากสังคมเพราะความรู้เฉพาะทางของ
ตัวเอง ไม่ได้ทำตาม“คำตอบที่ถูกต้อง” แต่เป็นคนที่น่าพาชีวิตไป

ตามความคิดของตัวเอง

เราอาจไม่ได้ยิ่งใหญ่เหมือนผู้คนเหล่านั้น แค่อี้อัลดีตอบว่า “คำตอบของตัวเอง” ก็ถือว่ามากพอแล้ว ระหว่างนี้ถ้าไม่ขี้เกียจหรือมีอุปสรรคจนล้มเลิกไปเสียก่อน ชีวิตที่ไม่ได้อยู่ในกรอบของสังคมก็น่าจะประสบความสำเร็จได้สักวัน

“ทุกวันที่หิมาลัยไม่ใช่สิ่งที่ยิ่งใหญ่”^๑

หนึ่งในคำพูดของเฮอริมานน์ บูห์ล นักป็นเขาชาวออสเตรียที่ได้รับยกย่องให้เป็นนักป็นเขาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์โลก เขาเป็นหนึ่งในคนดังที่ผมชื่นชอบเป็นการส่วนตัว เมื่อเราจินตนาการถึงการปีนยอดเขาสูงชันอย่างเอเวอเรสต์ ก็คงเห็นภาพนักป็นเขาใช้สองมือจับเชือกให้มันและไต่ไปตามหน้าผาอย่างทรหด ในยามประสบวิกฤติหรือเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ฉุกเฉินก็หลบเข้าไปอยู่ในเต็นท์ ต้มบะหมี่สำเร็จรูปกิน รอจนกว่าสถานการณ์จะดีขึ้น วินาทีที่นักป็นเขาปักธงชาติลงบนยอดเขาแล้วตะโกนไชโยโห่ร้อง น่าจะเป็นฉากความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการเดินทางนี้ ภาพเหล่านี้ย้ำเตือนเราว่า คินวันเลวร้ายถือเป็นส่วนหนึ่งของความฝันอันยิ่งใหญ่

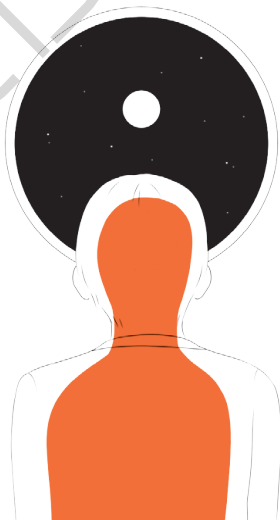
ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าตอนนี้จะต้องเสียเวลารอคอยราวกับถูกทิ้งไว้อย่างโดดเดี่ยว แต่สำหรับคนที่ไม่ยอมทอดทิ้งความฝัน ก็เท่ากับว่าตอนนี้คุณกำลังยืนอยู่บนเส้นทางที่จะเสกให้ความฝันนั้นเป็นจริง จงจำให้ขึ้นใจว่า คุณไม่ควรเอาแต่ขดตัวอยู่ในถ้ำนอน แต่ต้องหมั่นแสวงหาตัวเองอย่างต่อเนื่อง ยืนหยัดเอื้อมคว้าความฝันนั้นมาให้ได้ ต่อให้รู้สึกไม่มั่นใจในตัวเองก็อย่าหวั่นไหวไปกับสายตาของผู้คนที่คอยเฝ้าวิจารณ์

^๑ อีตองอล, “งชายขึ้นเนื้อเหมือนหูลุยส์ วิตตอง”, สำนักพิมพ์โออุอา, 2014

สมัยที่ยังไม่มีเข็มทิศ ชาวประมงจะกางใบเรือออกแล่นไปสู่ดาวเหนือ มิได้หมายใจโลดแล่นไปไกลถึงดวงดาว แต่เพราะในความมืดมืดราวถ้ำธูลีดิน มีเพียงดาวเหนือเท่านั้นที่มันคงหนักแน่นพร้อมนำทางพวกเราไป ความผันหนักแน่นก็เช่นกัน มันพร้อมจะนำทางเราไปสู่เส้นทางสายสำคัญ ดังนั้นถึงแม้ตอนนี้จะรู้สึกหม่นเศร้า ก็จงอย่าละสายตาไปจากดาวเหนือดวงนั้น

ไม่แปลกหรอกถ้าคุณจะรู้สึกหวั่นไหว แต่จงใช้ชีวิตไปตามความคิดของตัวเอง และต่อให้รู้สึกสิ้นไร้หนทาง ก็จงเป็นตัวของตัวเอง เปล่าเปลี่ยวเพียงใดก็จงลุกขึ้นให้ได้อีกครั้ง

ขณะวาดฝันถึงดาวเหนือดวงนั้น จงจำไว้ว่า ณ ตำแหน่งที่คุณยืนอยู่ในตอนนี้เป็นคำตอบที่ถูกต้องแล้ว เป็นจุดศูนย์กลางของโลกทั้งใบ

ชีวิตก็เหมือนกับการวิ่งแข่ง แม้ว่าเราจำเป็นต้องใช้เงิน
กว่าสิ่งที่ทำให้เราออกตัววิ่งไปไม่ใช่เงินมากมายในกระเป๋า แต่เป็นความฝันที่ลุกโชน
พลังที่จะทำให้ชีวิตวิ่งไปได้จนสุดทางไม่ใช่ความโชคดียี่งูที่ถูกลูกศรขึ้นมา
แต่เป็นตัวเราที่พร้อมเผชิญหน้ากับความล้มเหลว

คนยอมแพ้ไม่ใช่คนที่พ่ายแพ้ แต่เป็นคนที่เลือกความล้มเหลวนั้นเอง

คำตอบในชีวิตของเราต้องมีแค่หนึ่งข้อเท่านั้นหรือ
ถ้าจั้นคำตอบนั้นขึ้นอยู่กับอะไรกันล่ะ
เราจำเป็นต้องทำตามที่สังคมตีกรอบไว้ด้วยหรือเปล่า

ในเมื่อเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็จงใช้มันเติมเต็มชีวิตให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จงอย่าลืมว่า หลังจากที่เราได้ทีหนึ่งมาครอบครองแล้ว
ชีวิตก็ยังมีช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่รอคอยอยู่

หมวดจิตวิทยาพัฒนาตนเอง

ISBN 978-616-18-5018-0

Cover Design: Siriporn S.

225 บาท